

[Valdemar Thomsen.]

fandt passende at bringe fra en fortrolig Skrivelse — ikke sagde mere, end jeg i Forvejen fra denne Talerstol for længst har givet Udtryk for.

Var det for Resten ikke — kunde der være Grund til at spørge — en udpræget Mindretalsregering, som Zahle blev Chef for i 1909? Og mistede Regeringen i 1920 ikke sin parlamentariske Basis paa en Maade, som gjorde det til en Pligt at udskrive Valg — uden at det skete, før man blev pisket til det? De Herrer i den højre Side af Salen tror jeg derfor bør spare noget paa deres Forargelse.

Jeg vil gerne i denne Forbindelse videre minde om, at jeg under Generaldebatten ved Samlingens foreløbige Afslutning gav Udtryk for, at Ministeriet Stauning og dets betroede Mænd efter min Mening paa Grund af deres Fortid ikke egnede sig til at føre an i den Tid, der forestaar, og at Statsministeren derfor ikke kunde gøre Landet nogen større Tjeneste end at trække sig tilbage. Ved samme Lejlighed sagde jeg, at Fremtiden sikkert vil vise, at Venstre og Konservative har svigtet en stor historisk Opgave, at det under disse Omstændigheder ikke vilde være muligt at naa til en forsvarlig Løsning af almindelig parlamentarisk Vej, og at man derfor maatte haabe — det var min Udtalelse dengang —, at Hans Majestæt Kongen, som Tilfældet har været tidligere, maatte faa Lykke til at finde en Løsning, der kan staa for Historiens Dom.

Kan saadanne Udtalelser opfattes — vil jeg gerne spørge — paa anden Maade end som et Ønske om en Mindretalsregering?

Jeg fremdrager disse Kendsgerninger her for til Pressen og til Offentligheden at sige, at der aldeles ikke i det ærede Medlems Citat fra den fortrolige Skrivelse var noget som helst i Retning af det, som Aviserne til Morgen skriver: en pinlig Afsløring. At man aabenbart betragter det ærede Medlem Hr. Gregersens Optræden som en Bedrift, der tjener ham og Demokratiet til Ære, det er, maa jeg sige, for mig et saare betænkeligt Tidens Tegn. (Munterhed). Ja, undskyld, maa jeg i Anledning af det Grin, der her rejser sig — og det er jo i og for sig ikke noget nyt —, sige, at jeg var af den Formening, at ogsaa de Herrer, som tillader sig at benytte dette smukke parlamentariske Mittel over for en Modstander, virkelig opfattede de Spørgsmaal, der her er paa Tale, som alvorlige og skæbnebestemmende Problemer for vort Land. Nu forstaar jeg af Forhandlingerne i Gaar

efter den Maade, hvorpaa man nu lægger op, at Parlamentarismens specielle Venner og Vogtere betragter det, der her foregaar, som noget i Retning af Fastelavnsløjer. Mon dog ikke alvorligt tænkende udenforstaaende vil betragte den Latter og det Grin, som ret jævnlige rejser sig her i Salen, naar man tror at kunne beherske Stemningen paa denne Maade, som en alvorlig Fare for det parlamentariske System! Jeg forstaar saa udmærket godt, hvad Hensigten er med Pressens og Tingets halvt tilslørede Anerkendelse af det ærede Medlem Hr. Gregersen for hans utilbørlige Optræden her i Salen i Gaar. Det er at tillægge mig og mine Kolleger urene Motiver og derigennem støtte den Mistænkeliggørelseskampagne, der er rejst imod os.

Hvad min Stilling til Forfatningsspørgsmaalet angaar, som det ærede Medlem Hr. Gregersen i Gaar var inde paa, uden at jeg kunde faa Lejlighed til at svare ham, saa ved det ærede Medlem, bl. a. af Forhandlingerne i det Udvalg, der behandlede Grundlovsforslaget, at jeg havde gjort, hvad der var mig muligt for, mens Tid var, gennem konkrete Bestemmelser at komme bort fra det, der mere end noget andet nedbryder Respekten for, Troen paa, Tilliden til Folkestyret og Parlamentarismen, nemlig den om sig gribende Bengnaveri- og Bierhvervs-virksomhed. Ingen vilde dengang høre paa mig — der var for øvrigt heller ingen, der vilde høre paa det ærede Medlem Hr. Gregersen —, og derfor staar det i Dag saa ilde til med Folkestyret og Folketingsparlamentarismen, som det gør. Ja, maaske „Folkestyre“ er for stærkt et Udtryk at bruge om det nuværende Fagforeningsdiktatur. Meningen med Folkestyre maa vel være, at Anskuelserne frit kan brydes og Flertal vindes ved Argumenternes Vægt. Den monopoliserede, partipolitiske Presse har med sin Fortielse og Fordrejelse hindret enhver forstandig Meningsudveksling og dermed i Forbindelse med det, jeg nævnte før, Bengnaveriet, ødelagt Folkestyret i Bund og Grund. Det hele bliver til Stemmekøb, og saa vidt er man naaet i de knapt 40 Aar, der er gaaet, siden Folketingsparlamentarismen blev gennemført her i Landet, at man ikke „vinder“ Flertal. Man har nu gennem mange, mange Aar ret og slet købt Flertal for Bondens Penge, og alligevel mener man — det var det, der gik gennem de Taler, der blev holdt fra denne Plads i Gaar —, at Bønderne, der ikke vil falde paa Knæ for Kolossen paa Lerfodder, fortjener Betegnelsen „udanske“. Det er netop det, der er Meningen.